

להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס' 02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.

הערה: מאמר זה הינו תמלול מילה במילה של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א. לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת האזינו תשפ"א – להגיע לדרגת האזינו

ערב טוב חיים טובים. מה שלומכם?

שתהיה לכולם שנה טובה ומתוקה, וגמר חתימה טובה!

פרשת האזינו – מלשון להאזין: להאזין – אוזן, להאזין – להקשיב, לשמוע. ה'אוזן מבחינת הקבלה זה שורש גבוה מאוד, יש אורות שיוצאים מהאוזניים, אוזן-חוטס"פה של עולם שנקרא 'א"ק' – 'אדם קדמון'. מה'הבלים' האלה שיוצאים משמה – נבראים כל העולמות. כן? קודם עולם התוהו, אחר כך עולם התיקון. אז זה כדרך אגב, רק לשכך את האוזן שנבין את המשמעות של השמיעה. שמיעה זה פלא, הראיה זה פלא. כמו שכתוב בזוהר: "תא חזי" – בוא תראה "תא שמע" – בוא תשמע.

אז פרשת האזינו, כל ההשתלשלות מאז חטא עץ הדעת טוב ורע עד היום, זה כי לא האזנו לאזהרה של ה' יתברך שאמר לא לאכול מעץ הדעת טוב ורע. ולצערינו – להבדיל אין סוף הבדלות – האזנו לנחש הקדמוני. זה כל הבריאה – למי אנחנו נשמע? "שמע ישראל ה' אלוקינו השם אחד" כן? עניין של לשמוע. "לשמע אל הרינה ואל התפילה" – לשמוע!

אנחנו רוצים שאבא שבשמיים ישמע לנו. כן? – "שמע קולנו". האם אנחנו שומעים בקולו? האם אנחנו מספיק שומעים בקולו? כי האדם קרוב אצל עצמו. אם האדם היה עושה חשבון נפש אמיתי, מה הוא עושה פה בעולם, ואיך מחשבותיו, דיבוריו ומעשיו על פי התורה הקדושה, מה שציווה ה', היינו צריכים לשבת ולהתבייש. ככה זה בן אדם. לשבת להתבייש ולבכות, לבכות בכי מר, מתוך בושה! זה הכל. שאנחנו לא עומדים בתקן, לא עושים את מה שצריך.

מה אבא שלנו רוצה? – שנשמע בקולו, זה הכל – "כי אם ליראה את ה'" האם מילתא זוטרתא היא? בשביל משה רבינו זה דבר קטן לירא את ה', בשביל בני אדם כמונו זה מלחמה של כל החיים, ברור.

אבל אם אנחנו נסתכל על זה שאין לנו בו תפיסה והשגה כלל בבורא יתברך, אבל נסתכל על הבריאה שהוא ברא – לחשוב איך הוא מנהל את כל זה, איך הוא דואג לכל דבר שיבוא על תיקונו, איך הוא יודע, זן ומפרנס ודאי, אבל יודע מחשבות כל איש, יודע כל דבר מה שמתרחש בכל העולמות, ונלחם את המלחמות למען נגיע לתיקון ולא חלילה להיפך.

אז אנחנו צריכים לשבת ולהתחבא מעצמנו, להתבייש, לא בגלל שאנחנו רעים, אנחנו טובים, אנחנו אנשים טובים, ועמך ישראל כולם צדיקים – "ועמך כולם צדיקים", אז למה להתבייש? להתבייש – כי, איפה גדלותו יתברך האינסופית, ואיפה אנחנו בשר ודם בתוך העולם החשוך הזה, בתוך הגוף העכור הזה?

יש לנו גוף בשר ודם, כמו של בהמה, ויש לנו נשמה קדושה, "חלק אלוק ממעל", ואנחנו פה כי לא שמענו בקולו יתברך. אנחנו פה בעולם הזה – זאת לא המטרה של הבריאה, כרגע העולם הזה זה רק בשביל להגיע לתיקון, אחר כך העולם יתעלה וישתנה – יהיה עולם מתוקן, רוחני, בלי רע בכלל, בלי מוות. כרגע אנחנו בשלבי התיקון, אולי בשלבים האחרונים.

אז בן אדם בעשרת ימי תשובה, בן אדם שעושה תשובה, הוא שומע שמיעת האוזן – השמיעה הפנימית, שומע את הלב. ובעזרת השכל שלו, מתבונן בלב שלו, מתבונן בזיכרון שלו, מה עשה ואיך עשה כל השנה, וכל החיים, יושב, בטח רואה דברים טובים – כי "אפילו הריקים שבך מלאים מצוות כרימון", ובכל זאת כמה דברים עשינו לא בסדר, נכון? אנחנו אומרים "אשמנו, בגדנו", אנחנו אומרים שה' יסלח לנו, וה' סולח לנו. אבל באופן מהותי, אוי לאותה בושה, וואיוואיוואיוואיוואיוואי איפה אנחנו ואיפה הציפיות של אבא שבשמיים? שיושב ומחכה!

תקראו את הפסוקים הראשונים בפרשה, זה מזעזע מאוד! יושב ומחכה לנו. ואנחנו עסוקים – בעולם הזה, בהישרדות. דברים חשובים כמובן, כל אחד עם ה"אני" שלו, והעניינים שלו, והבקשות שלו והכל.

אז יש שמיעה, שמיעה כלפי שמיים – לשמוע! לא רק מה אבא רוצה – מה מצבו יתברך? איך הוא מרגיש? האם הוא שמח בנו או לא? האם שימחתי אותו היום או חלילה להיפך? האם מה שאני הולך לעשות ולומר ישמח אותו או חלילה להיפך? אבא! אבא! מה זה? אבא שלנו! אב הרחמן!

אז זהו, אדם צריך לשבת, באיזו פינה, בודד, בבית, ולעשות את החשבון הזה. פשוט לראות את גדלותו יתברך, כמו שאומר הבעל התניא הקדוש, ולראות את האפסיות שלנו, והאם אנחנו בכל עומדים במכסה המינימאלית.

להקשיב! האם עשינו משהו נקי מאה אחוז לשם שמיים? היום? השעה? בכלל השנה? בכלל בחיים? משהו נקינקינקינקי לכבודו יתברך, משהו הכי נקי – סולת נקייה נקייה בלי שום ערבוב של שום דבר. הלוואי ואדם יזכה.

על ידי דבר אחד כזה – הוא יכול לפתוח את כל שערי שמיים, הוא יכול להכריע את הכף של כל העולמות, הוא יכול לזרז את הגאולה. דבר אחד שיעשה לשם שמיים, לא משנה מה. אפילו ישתה כוס תה לשם שמיים, יכוון על זה לעשות נחת רוח לאבא שבשמיים, לברך את שמו, לתקן את הניצוצות, לעשות נחת רוח גם לשכינה הקדושה שתקבל שפע, שתוכל להתנאות לפני בעלה – קודשא בריך הוא 'הנה הבנים שגידלתי'.

אוי לאותה בושה! כתוב באמת שהרשעים בגיהנום מתביישים במה שהם עשו. מצדיקים את הדין, ומתביישים. לעתיד לבוא – עוד יותר, הבושה, ביום הדין הגדול.

אם בן אדם מתבייש, מבקש סליחה מעומק הלב, בוכה בגלל שאיכזב את אבא שבשמיים – לא להיכנס לעצבות ולדיכאון, לא. לשיברון רגעי – כדי שבן אדם יבין את אפסיותו, כדי

שאחרי הרגע הקדוש הזה – של התשובה הקדושה הזו, של האזנה אמיתית, של המאזן, מאזן – גם עניין מאזניים, אוזניים. את המאזן האמיתי שלו – הרגע הקדוש הזה, האמיתי שהוא עושה, את חשבון הנפש, והוא מבין איזה פְּרוֹךְ, באיזה פְּרוֹךְ הוא נמצא. איזה דברים הוא עשה, ואמר וחשב. וכמה הוא מצטער על זה וכמה הוא מתבייש, דיינו. זה קודש הקודשים! זה אמיתי, זה פנימיות דפנימיות דפנימיות הלב.

יש סיפור על הבעל שם טוב, רבינו הקדוש והאהוב, שרצה לזרו ולהביא את הגאולה, לגמור את כוחות הרע. ואז הוא היה צריך לפגוש עוד שני צדיקים. אבל אני לא אאריך בסיפור, זה סיפור ידוע. הצדיק השלישי היה רועה צאן שקראו לו רבי מוישי, שהוא כנראה, כל הגאולה הייתה תלויה בו בעצם, כי ברגע שהוא עזב את הקבוצה, כדי ללכת לשמור על הפרות של הבוס שלו, 'נתפרדה החבילה', ולא באה גאולה.

ורי מוישה הזה לא ידע כלום, הוא היה עם הארץ, לא ידע לקרוא ולכתוב. אבל עבד את ה' בדרגה יותר גבוהה מהבעש"ט – כי אהב את ה' אהבה עצומה, וכל מה שעשה – קפץ, חילל בחליל, קפץ מעל הבאר, יש כמה סיפורים על זה, זה היה עם כל הלב שלו, אז הכל היה תלוי בו. נכון שלא הייתה לו דעת כי לא ידע תורה.

אז, במקום להישאר ברפסודה שם איפה שעשו את הכוונות כדי להביא את הגאולה, הוא פחד שהאש שמה – שהסטרא אחרא הדליקה אש, פעם אומרים שהדליקה אש או אומרים שבאו חיות טורפות, לא משנה. הוא היה שומר של הפרות האלה, הבהמות האלה, אז היה צריך לרוץ. אבל איפה הבהמות האלה ואיפה להביא את הגאולה? מצד שני, הגאולה הייתה תלויה בו, היו חייבים אותו, לא הספיק הבעש"ט ועוד שני צדיקי יסוד עולם.

אז תבינו את הנקיות הזו, על מה מדובר פה? – מדובר פה על הנקיות, על להקשיב. להקשיב! שהלב יהיה קדוש, יהיה נקי, פנימיות דפנימיות דפנימיות הלב – זה קודש הקודשים. צריכים לחדור על ידי התבוננות, ועל ידי שמיעה לתוך הלב שמה, להודות על האמת. "אתה יודוך אחיך" – להודות על האמת, כך וכך עשיתי... כמו שעשה עכן שהתוודה על מה שהוא עשה לעיני כל ישראל, ובשניה אחת קנה את עולמו.

כמה שקשה לבני אדם לשמוע...

עכשיו אנחנו נלך על בן אדם לחברו, עשינו בן אדם לעצמו, קודם כל בן אדם לה' יתברך וגם כלל ישראל עם ה' יתברך, ועכשיו בן אדם לחברו:

כמה קשה לאנשים לשמוע מה שהשני מדבר. לא פעם אני פוגש בני אדם, ואני מקשיב להם. טוב, הם אומרים, מדברים על משהו, אני מנסה להכניס משפט, אני רואה שהבראדס לא מוכן לשמוע. הוא יודע הכל, הוא מבין הכל, הוא בטוח בכל, על כל דבר יש לו מה להגיד.

מה אני עושה? – אני שותק, נותן לו לדבר, אחר כך אני מראיין אותו – שואל אותו עוד דברים כדי לכבד אותו, לחבב אותו. כי אין לי מה להגיד – הוא לא מוכן לשמוע כלום. לא רק לי, הוא לא מוכן לשמוע מאף אחד מה שיגידו לו, ולצערנו המצב הזה הולך ומחמיר, הולך ומחמיר.

יותר ויותר אנשים משמיעים, ופחות מקשיבים ושומעים ומאזינים. זה חסד להאזין למישהו. אולי תלמד ממנו משהו? אולי הוא בכל זאת צודק? אולי תוכל לעודד אותו במשהו? אולי הוא צריך משהו? תקשיב לו! ההקשבה זה דבר הכי חשוב! הכי חשוב, הכי חשוב. להקשיב לזולת. אם תקשיב לזולת – כבר פעלת ישועה גדולה, ישועה גדולה.

והעניין של "כאיש אחד בלב אחד" – אם לא נקשיב אחד לשני ולא נבין מה כל אחד טוען, בענייני הפרט בענייני הכלל, בעניינים הגשמיים, בעניינים הרוחניים, לא נוכל בכלל להגיע לעמק השווה בשום דבר. הרי אנחנו כולם אחים, "כאיש אחד בלב אחד". צריך להגיע לזה, זה דחוף!

אז יש את ההקשבה הזו – כמה שחסרה ההקשבה כלפי שמייים, כלפי הלב וכלפי הזולת. אנחנו צריכים להשתדל בימים האלה, עכשיו בשנה החדשה, לעלות בדרגת ההקשבה. ואם אנחנו נקשיב – גם בשמייים יקשיבו לנו. 'כמו שאדם מעורר מלמטה – מעוררים עליו מלמעלה'.

כל הזמן אדם חוסם את ההקשבה, לא מוכן לשמוע. ביקורת – בטח שלא מוכן לשמוע. ביקורת? לא. גם דעה אחרת הוא לא מוכן לשמוע.

אנשים לפעמים עסוקים יותר בלבדוק את הלב של הזולת, לחפש בו פגמים, מאשר לחפש את הפגמים בלב של עצמם.

למי אתה מקשיב? ליצר הטוב? ליצר הרע? בכמה אחוזים? אתה רוצה לדעת מה גזרו עליך? תבדוק את זה – תבדוק את המאזן, כמה פעמים אתה מקשיב ליצר הטוב, כמה פעמים אתה מקשיב ליצר הרע. באיזה דברים הקשבת, האזנת ליצר הטוב, באיזה דברים האזנת ליצר הרע. ואז תדע כבר מה אבא חושב עליך בשמים. אתה לא צריך לעלות לשמייים בשביל זה, אתה לא צריך רוח הקודש בשביל זה.

כשה' פונה לצדיקים, מה הצדיקים אומרים? – "הנני הנני". מה זה "הנני"? – אני מוכן, הנה אני כאן, הנה אני לרשותך, הנה כולי בשבילך, הנה מה שאתה צריך אני עושה. תפקוד עלי – אני עושה בעזרת ה'. תן לי כח, תן לי מח, תן לי בריאות – אני עושה בלי נדר, אשתדל.

נשאלת השאלה, על כמה בני אדם ה' יתברך יכול לסמוך היום? לא יודע, בטח יש איזה מספר, לא יודע מהו המספר. כמה אנשים הם נקיים היום בלב שלהם? לב נקינקינקי לשם שמייים. 'נקיי הדעת' – קראו לזה פעם. אנחנו נקרא לזה 'נקיי הלב' – 'נקיי ההקשבה'.

כמה מאזינים? "חברים מקשיבים לקולך השמיעני". גם הצדיקים בשמייים רוצים לשמוע את "קולך", את קולך – שאתה לומד תורה, שאתה מתפלל, שאתה משוחח. מה יוצא ממך? מה יוצא מהאיש הזה? מהכלי הזה? מה יוצא ממנו? האם הוא לטובת הקדושה או חלילה לצד השני? או כמה הוא מעורבב?

בעניינים של שלום בית – שיצא לנו בחיים לפגוש הרבה... כמה מוכנים להאזין ולהקשיב אחד לשני? לפעמים לא יכולים להקשיב אפילו שניה. אין הקשבה, כל אחד בדעות שלו, בעניינים שלו, וזה הכל. מה קרה? אתם חיים ביחד, תעשו שלום! תעשו שלום – תכבדו אחד את השני, תקשיבו אחד לשני. לא פעם אומר לי הבעל: "כן! האישה הזו כל הזמן חוזרת על אותם הדברים". אז אני שואל: "אולי היא צודקת שהיא חוזרת על אותם הדברים? אולי היא צודקת, מה אתה אומר? אולי יש לה כמה טענות וכמה כאבים שיש בידך לתקן? כמה דברים כדי שלא יהיו יותר הטענות האלה? אם היית מתקן את הטענות האלה, אז היא לא הייתה ממשיכה להתלונן". דוגמא, כן?

שלא נדבר על להקשיב – ילדים להורים, או ילדים למורים, או... הורים לילדים – צריך להקשיב גם, אם לא נקשיב איך נקיים "חונך לנער על פי דרכו"? אם לא נאזין טוב-טוב מה הילד הזה רוצה, מה כואב לו? מה רע לו? מה קשה לו? איפה היצר תופס אותו? מה החלק הטוב שבו? מי הוא בכלל? מי הוא, בכוונה – האם אני מכיר אותו? אני מכיר את הילד שלי או לא? או מרוב שאני רק מקשיב לעצמי, אני בכלל לא יודע מי הילדים ומה הם עושים ומה יש בפנימיותם?

ולדבר – לדבר גם על להקשיב, לחבר. בא חבר, רוצה לספר לך כמה צרות שיש לו – תקשיב לו, תאזין לו, אוזן קשבת. תן לו – תן לו שיספר, שישפוך את ליבו, תעזור לו, תחזק אותו.

וגם בענייני ציבור, כמה אנשים מקשיבים? כמה אנשים צועקים? – יותר צועקים מאשר מקשיבים. צריכים להילחם. כדי שיתנו לך להגיד חצי מילה אתה צריך להילחם. כי יש שיח, הרמה של השיח הפכה להיות שיח של מלחמה, שיח של עימות, לא יודע, משהו לא סובלני, לא סבלני. לא יוצא מהדברים האלו כלום. אם אין האזנה אחד לשני, אין כלום.

לפעמים אתה פוגש בן אדם חכם, איזה יופי לשמוע משהו שהוא אומר. לפעמים אתה פוגש בן אדם תם, אומר משהו תמים, איזה יופי! "מכל מלמדיי השכלתי". "איזהו חכם הלומד מכל אדם" – איך ילמד מכל אדם אם הוא לא יכול להקשיב בכלל? הוא כל הזמן רק משמיע. 'כלי שפולט – לא קולט'.

אז על זה אנחנו צריכים לעשות תשובה גדולה. פרשת האזינו, נתחיל להאזין – לשמיים, לתורה, לחכמים, לבני זוג, לילדים, לחברים, לאנשים שיש להם דעות אחרות מהדעה שלנו. צריך לשנות, את השיח, את הטון, את היחס, – יהיה פלא פלאים אם נצליח. יגידו: "כן, אבל זה באמת לא אמיתי, כי בפנים יש כעסים". נתחיל בזה, "משלא לשמה יבוא לשמה" – נתחיל קודם כל לדבר יפה, נשתדל. בן אדם לא מלאך, לא תמיד הוא רגוע, כן? אבל נתחיל להאזין, להקשיב. נקשיב לסיפור של הבראדס מה כואב לו. אם אני אקשיב לו, יש סיכוי שגם הוא יקשיב לנו, יש סיכוי לדושיח. אם יש דושיח, זה גאולה.

למה ירדנו למצרים? "לא יכלו לדבר לשלום" – האחים, בגלל מה שהתרחש ביניהם, האחים של יוסף לא יכלו לדבר איתו לשלום, שיסו עליו את הכלבים. היו להם טענות כלפיו? אז שידברו איתו. קינאו בו? שידברו איתו. חשבו שהוא קליפה? שידברו איתו. לא. במקום זה – זה נגמר איך שזה נגמר. אז צריך ללמוד מזה.

זה אני חושב המסר של כל הפרשה הזו, איך שאני הקטן מבין את זה. תיקון העניין של לשמוע, להאזין, להקשיב. קודם כל כלפי שמיים – רצונו יתברך וכל שאר הדברים.

יהי רצון שנזכה ללמוד להקשיב אחד לשני, להקשיב לשמיים, לתת דוגמא טובה, ש"שם שמיים יתחבב על ידך", "ובא לציון גואל" במהרה ברחמים ובשמחה!

לחיים! לחיים! לחיים!
להתחזק! ולהאזין.

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.